

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: **T. K.**
zastoupená Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
se sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. června 2023, č. j. OAM-389/ZA-ZA11-D07-2023, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou u Městského soudu v Praze, a jím postoupenou Krajskému soudu v Hradci Králové jako soudu místně příslušnému, domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje a státem příslušným k posouzení podané

žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Slovenská republika (dále jen „Slovensko“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech. Je přesvědčena o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále uvedla, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), a je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně současně požádala o přiznání odkladného účinku žalobě.
3. Po věcné stránce žalobkyně namítá nedostatečné posouzení své osoby jako rodinného příslušníka jejího druha, s nímž prokazatelně má trvalý vztah. Dle jejího názoru je napadené rozhodnutí také v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (Úmluvou o právním postavení uprchlíků) a porušuje její ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny, čl. 2 Úmluvy).
4. Žalobkyně odmítá argumentaci žalovaného, že nesplňuje ustanovení čl. 9 nařízení Dublin III, neboť má za to, že ji lze pokládat za rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 písm. g) bod 1. citovaného nařízení, neboť se svým partnerem žije na území České republiky (dále jen „ČR“) více než dva roky, a plánují spolu v ČR budoucnost. Její druh (státní příslušník Ukrajiny) má v ČR povolenou doplňkovou ochranu, která mu byla prodloužena. Uvedla, že sice měla v minulosti uděleno slovenské povolení k pobytu (jak uvedla již v protokolu), ale nikdy tam reálně nežila, resp. žila pouze krátkou dobu.
5. Má za to, že žalovaný nedostatečně posoudil intenzitu a trvalost jejich vztahu, za nepřiměřené považuje nutit je, aby se rozdělili. Nadto upozorňuje, že by se neměla kam vrátit, neboť v ČR má vše vybudováno, s ohledem na dvouletý pobyt zde, a na Slovensku nic nemá, nemá tam kde bydlet. Napadené rozhodnutí považuje za formální (zohledňující pouze slovenskou pobytovou kartu), aniž by se žalovaný zabýval skutkovým stavem věci. Dále uvedla, že ani na Ukrajinu by se nechtěla vrátit, neboť k tomu má osobní důvody a nemá tam ani vlastní bydlení.
6. K žalobě doložila kopie několika fotografií (z google foto), na nichž je společně s druhem a kopii „nové kartičky“ druha.
7. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na něž odkázal, stejně jako na obsah správního spisu. Uvedl, že podle čl. 9 nařízení Dublin III, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotyčné osoby vyjádřily své přání písemně. Ze samotné žádosti žalobkyně o mezinárodní

ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové její rodiny požívající mezinárodní ochrany. Kritérium uvedené v čl. 9. nařízení Dublin III proto není v případě žalobkyně aplikovatelné.

9. Dále uvedl, že žalobkyni byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Tohoto práva se v rámci pohovoru konaného dne 6. 4. 2023 vzdala.
10. Žalovaný je přesvědčen, že v případě žalobkyně došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako nepřijatelné podle § 10a odst. 1 písm. b) zákon o azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci.
11. Navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Usnesením ze dne 13. 9. 2023 krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání.
14. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 3. 4. 2023 podala v Příjímacím středisku cizinců Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 6. 4. 2023 poskytla údaje k podané žádosti, stejného dne s ním byl proveden i pohovor. Uvedla, že do Evropské unie přicestovala dne 3. 6. 2023 - autobusem přes Polskou republiku do Slovenska. Ozřejmila, že se jí naskytla možnost, které využila, a za pomoci zprostředkovatele si vyřídila pobytové oprávnění ve Slovensku, platné od 14. 8. 2021 – 3. 2. 2023, které dále využila ke svému pobytu v ČR. Neměla záměr ve Slovensku pobývat, pobývala tam pouze po dobu nutnou k vyřízení pobytového oprávnění (do září 2023), neměla tam žádné potíže. Poté přicestovala do ČR a od té doby zde setrvává. Je svobodná, na Ukrajině (Zakarpatská oblast) má dvě děti, které pobývají s prarodiči. V minulosti opakovaně cestovala do ČR i Evropské unie. Po zdravotní stránce se cítí se dobře, užívá lék na astma.
15. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla špatné životní podmínky na Ukrajině. Není tam práce, nemá vlastní bydlení (bydlela u matky). V ČR je lepší život, pracuje zde v pekárně. V návratu na Ukrajinu ji brání osobní důvody (absence vlastního bydlení a práce), bylo by náročné se tam po tak dlouhé době vracet, vrátit se tam ani nechce. Nejdříve by si chtěla vyřídit pobytové oprávnění v ČR a poté sem přivést své děti. Dále uvedla, že v ČR má přítele ukrajinské státní příslušnosti (nar. 1973), který v září 2022 podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Je s ním ve vztahu od února 2021, bydlí společně, oba mají krátkodobá zaměstnání, společně hradí životní náklady. Místo jejího pobytu na Ukrajině není zasazeno válečným konfliktem, ale životní podmínky jsou tam ztíženy (výpadky el. energie, školní výuka omezena, je obtížné získat práci apod.) V ČR si žádala o vízum za účelem strpění na území, která byla zamítnuta kvůli udělenému slovenskému pobytovému oprávnění. V ČR má zaměstnání, Slovensko je pro ni cizí zemí, nemá tam zaměstnání, její přítel nyní nemůže vycestovat. V ČR se jí líbí.
16. V průběhu správního řízení žalovaný zjistil, že žalobkyně je držitelkou povolení k pobytu vydaného Slovenskem s dobou platnosti ode dne 14. 8. 2021 do 3. 2. 2023. Součástí správního spisu je žádost ČR ze dne 14. 4. 2023 adresovaná Slovensku o převzetí

příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, kterou podala v ČR a stanovisko Slovenska ze dne 10. 5. 2023, v němž Slovensko uznává svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Dále si žalovaný opatřil informaci MV ČR, OAMP ze dne 16. 11. 2021 – Azylový systém, řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky.

17. Z jednání soudu se žalobkyně, která žádala o jeho nařízení, omluvila. Zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání včetně petitů. Soud k důkazu konstatoval listinné důkazy předložené žalobkyní (kopie společných fotografií žalobkyně a jejího přítele; kopie povolení k pobytu v ČR přítele žalobkyně – doplňková ochrana do 6. 6. 2024).
18. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou; státem příslušným k posouzení podané žádosti je dle žalovaného Slovensko.
20. Krajský soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. Žalobkyně spojuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s jeho nedostatečným odůvodněním, tj. porušením § 68 odst. 3 správního řádu. Podle uvedeného ustanovení se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
21. Uvedené námitce vznesené pouze v obecné rovině krajský soud nepřisvědčil. Jak je uvedeno níže, žalobkyně v řízení před správním orgánem žádné návrhy neučinila, k podkladům se nevyjádřila. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, v jejichž důsledku pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, není-li možné zjistit důvody, pro které bylo vydáno nebo opomene-li správní orgán na argumenty účastníka zcela reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64; všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Napadené rozhodnutí je ve vztahu k předmětu řízení (posouzení státu příslušného k projednání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu), jak je uvedeno níže, řádně odůvodněno a je přezkoumatelné.
22. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.
23. Podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

24. Přímo použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že: *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“* Jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III (čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III).
25. Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“* Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových (slovy českého překladu nařízení „systematických“) nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
26. Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobkyně použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v jeho člancích 8 až 11 a učinil závěr, že v případě žalobkyně je třeba aplikovat článek 12 citovaného nařízení. Krajský soud odkazuje na citaci článků 8 - 11, uvedenou v napadeném rozhodnutí, níže cituje pro posouzení věci relevantní článek 12 a vzhledem k žalobní námitce i článek 9 citovaného nařízení.
27. Podle čl. 9 nařízení Dublin III, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.
28. Definice rodinného příslušníka je uvedena v čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III následovně: *„rodinným příslušníkem“ jsou tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu: 1. manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/ktou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země; 2. nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele....“*

29. Žalovaný dospěl k závěru, že na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žalobkyně požívající mezinárodní ochrany.
30. Podle čl. 12 nařízení Dublin III (Vydávání povolení k pobytu nebo víz) platí, že: 1. „Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. 2. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil... 3. Pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy... 4. Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky...”
31. Krajský soud má za to, že žalovaný postupoval správně a v souladu s kapitolou III nařízení Dublin III (Kritéria pro určení příslušného členského státu), pokud rozhodl tak, že v případě žalobkyně je nezbytné aplikovat kritérium uvedené v článku 12 nařízení, tedy, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně je příslušná Slovenská republika. Z listinných důkazů založených ve správním spise je zřejmé, že žalobkyně byla ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR držitelkou povolení k pobytu vydaného Slovenskou republikou s platností od 14. 8. 2021 do 3. 2. 2023, a Slovenská republika souhlasila s převzetím žalobkyně na své území a posouzením její žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podala v ČR.
32. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobkyně po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobkyně pro udělení mezinárodní ochrany, které bude hodnotit Slovensko.
33. Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný uvedenou skutečností zabýval. Konstatoval (na podkladě informace OAMP ze dne 16. 11. 2021), že Slovenská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Slovenská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobkyni ve Slovenské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení

a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Slovenské republice. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Slovenské republiky, jak to učinil např. zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka.

34. Soud neshledal v postupu žalovaného a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobou vytýkané pochybení, k učiněným závěrům se přiklání. K uvedenému dodává, že žalobkyně žádné námitky vůči azylovému řízení ve Slovenské republice nevnesla. Její neochota žádat o mezinárodní ochranu ve Slovenské republice, protože tam nikoho a nic nemá, je pro otázku určení příslušného státu k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu irelevantní.
35. Žalovaný se zabýval i článkem 17 odst. 1 nařízení Dublin III (diskreční ustanovení), v němž je uvedeno, že odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 5 a 6) vyplývá, že žalovaný se zabýval tvrzením žalobkyně ohledně jejího partnerského vztahu, který navázala v ČR s občanem ukrajinské národnosti a dospěl k závěru, že pro účely nařízení Dublin III se nejedná o nejbližšího rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 písm. g), neboť nebyla naplněna podmínka trvalosti vztahu. Žalovaný vycházel z výpovědi žalobkyně, která odpovídala na jeho dotazy týkající se jejího přítele, zdravotního stavu, případné finanční či jiné závislosti jich obou. Žalobkyně na závěr pohovoru k dotazu žalovaného, zda chce na podporu svých tvrzení doložit nějaké doklady, dokumenty či materiály uvedla, že nebude nic dokládat. Pokud žalobkyně až v řízení před soudem předkládá důkazy, jimiž hodlá prokazovat trvalost svého vztahu s přítelem, je soud nucen konstatovat, že tak měla a mohla učinit v řízení před správním orgánem (to výslovně odmítla). Žalovaný se zabýval pouze těmi skutečnostmi, které mu, i k jeho výslovným dotazům, sama sdělila. S uvedeným posouzením žalovaného se krajský soud ztotožňuje a na uvedené odůvodnění odkazuje.
36. Z výpovědi žalobkyně ve správním řízení je rovněž zřejmé, že si přeje „vyřídít v ČR nějaký pobyt na dlouhou dobu“. K uvedenému krajský soud ve shodě se žalovaným a judikaturou Nejvyššího správního soudu (v níž se podává, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem - srov. například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54), uvádí, že k legalizaci pobytu neslouží zákon o azylu, ale zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na zemi ČR, jehož institutů žalobkyně mohla využít. Uvedené platí i pro realizaci, případně sloučení rodinných vazeb.
37. Krajský soud uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení žalovaného při aplikaci příslušných ustanovení nařízení Dublin III. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. října 2023

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně